

Évközi 28. vasárnap – 2013. október 13.

Egy középkori alkimista életét arra tette fel, hogy megtalálja a bölcsék követét: a követ, amely egyetlen érintéssel arannyá tudja változtatni a vasat. Elhatározta, hogy akár az egész világot is bejárja, s kipróbál minden egyes követet, ami csak az útjába akad. Egy vastag vasláncot kötött a derekára és útnak indult. Útközben minden követ felemelt, amelybe csak belebotlott, s a derekára erősített lánchoz érintette: várta, leste, hogy melyik lesz majd az a kő, melynek érintésére arannyá változik a vaslánc. Róttá-róttá a kilométereket, teltek a hónapok, sőt az évek, de csak nem változtatta arannyá a vasat egyetlen felmarkolt kő sem. Az alkimista mozdulatai lassan gépiessé váltak. Megszokott mozdulattal emelte fel a követet szinte percenként, odaérintette a lánchoz, majd eldobta. Már oda sem pillantott a láncre, csak a megszokás hajtotta. Ruhája ronggyá foszlott, haja-szakálla kócos lett, tekintete zavaros. Már mindenki örültnek hitte. Egyszer csak egy faluban az egyik utcagyerek rákiáltott: „Mondja, honnan vette azt a szép, fényes aranyláncot, ami a derekára van csavarva?” Az alkimista hirtelen lepillantott, s meglátta, hogy a lánc bizony arannyá változott. Mikor, jaj, mikor és hol történhetett? Melyik lehetett az a kő a számtalan eldobott közül? Élete nagy álma valóra vált, s lám ő észre sem vette! Hogy lehetett ilyen örült? Lehajtott fejjel visszafordult, s elindult, hogy ismét megkeresse az egyszer már elhajított bölcsék követét.

Tévedés lenne azt hinni, hogy az életünk nagy vágyai egyetlen perc alatt teljesülnek! Még a csodák sem mindig egyik pillanatról a másikra, hirtelenül, előzmény nélkül valósulnak meg. A legtöbb jelentős változás, komoly átalakulás, fejlődés „útközben” történik az emberrel. Csakúgy, mint a 10 leprással, akiknek csodás gyógyulása útközben valósult meg. De vajon észreveszi-e az ember az ilyen lassan, fokozatosan megvalósuló álmot? Tud-e olyankor is örülni neki? Tud-e olyankor is hálás lenni érte? Biztosak lehetünk benne, hogy amennyiben a 10 leprás mintegy varázsütésre, egyetlen pillanat alatt gyógyult volna meg, akkor nem csak egy akadt volna közülük, aki hálás szívvel köszönetet mond. Szinte biztos, hogy valamennyien lelkendezve köszönték volna meg Jézusnak a velük történt csodát. Na de útközben voltak onnan visszatérni, ott is gondolni arra, hogy ezt nem magunknak köszönhetjük – nem is olyan egyszerű.

Miért „útközben”? Miért nem azonnal? Miért van az, hogy annyi de annyi fontos érték csak lassanként, hosszú folyamat eredményeként bontakozik ki az életünkben? Több oka is van ennek. Egyrészt azért, mert ezzel Isten próbára teszi a hitünket: valóban bízunk-e benne, valóban tudunk-e kitartóan kérni, valóban annyira fontos-e nekünk az, amire áhítunk? Másrészt – és ez még fontosabb – ha valami csak hosszú út után bontakozik ki az életünkben, akkor ahhoz már nekünk is közünk van, azért már mi is tettünk valamit. Nem csak felülről ölünkbe hullott ajándék vagy szánkba repült sült galamb, hanem a mi munkánk, kitartó erőfeszítésünk eredménye is. Hányszor tapasztaljuk, hogy a hirtelen jött, minden érdem nélkül kapott értéket nem becsülik meg kellőképpen az emberek. Nem teszi többé, jobbá, értékesebb emberré őket. Azonban ha nekik is tenni kell érte valamit, meg kell szenvedniük érte – akkor már jobban a magukénak érzik. Ha valami csakúgy az ölünkbe hullik, az többnyire csak a helyzetünket változtatja meg, de nem alakít át bennünket magunkat. Azonban ha valamiért az embernek sokat kell küzdenie, akkor közben ő maga is átalakul, többé, jobbá lehet általa. Sok férj vagy feleség tudna mesélni arról, mi minden történt, változott meg bennük „útközben”, vagyis a házasságuk éveit, évtizedeit alatt. Talán álmódóztak arról, hogy a családi helyzetük vagy éppen a párjuk egyik pillanatról a másikra megváltozik, mintegy varázsütésre megszűnnek feszültségek, veszekedések, eltűnnek az anyagi problémák, vagy a társuknak nehezen elviselhető tulajdonságai, rossz szokásai – de nem így történt. Az évek hosszú sora, a

közösen átélt megpróbáltatások, közösen megoldott problémák azonban lassanként megteremték az áhított gyümölcsöket. Ugyanígy a szülő és gyermeke kapcsolatában, az iskolai vagy munkahelyi helytállásban, s az élet számos más területén többnyire csak lassan, fokozatosan érlelődnek meg az igazi értékek. Mert nem csak elromolhatnak a dolgok vagy az emberi kapcsolatok „útközben” és időközben, hanem fejlődhetnek, érlelődhetnek, jobbá is lehetnek. Arannyá válhat az, ami vaslánc volt, ami teher volt. Kérdés azonban, hogy észrevesszük-e ezt az átalakulást, nem fásulunk-e el túlságosan a mindennapi küzdelemben? Meglátjuk-e Isten lassan kibontakozó ajándékait az életünkben, és ha igen, akkor tudjuk-e, hogy elsősorban Neki köszönhetjük? Akkor is, ha mi magunk is sokat tettünk érte, elsősorban Istennek kell hálásnak lennünk. Évek, évtizedek után is vissza-vissza kell térnünk Hozzá, hogy leborulva köszönjük meg a lassan, de biztosan megérlelődő ajándékait. Ha ezt meg tudjuk tenni, akkor éles marad a szemünk, a szívünk arra, hogy ne csak a harcok fáradalmait vegyük észre és magunkon sajnálkozzunk, hanem a szépet és a jót, álmaink fokozatos megvalósulását is meglássuk és örülni tudjunk neki!